02/04/2020

“Έπρεπε να είχατε πάει στον πόλεμο, για να μπορούμε να συνεννοηθούμε”

/ Ορθόδοξες Προβολές

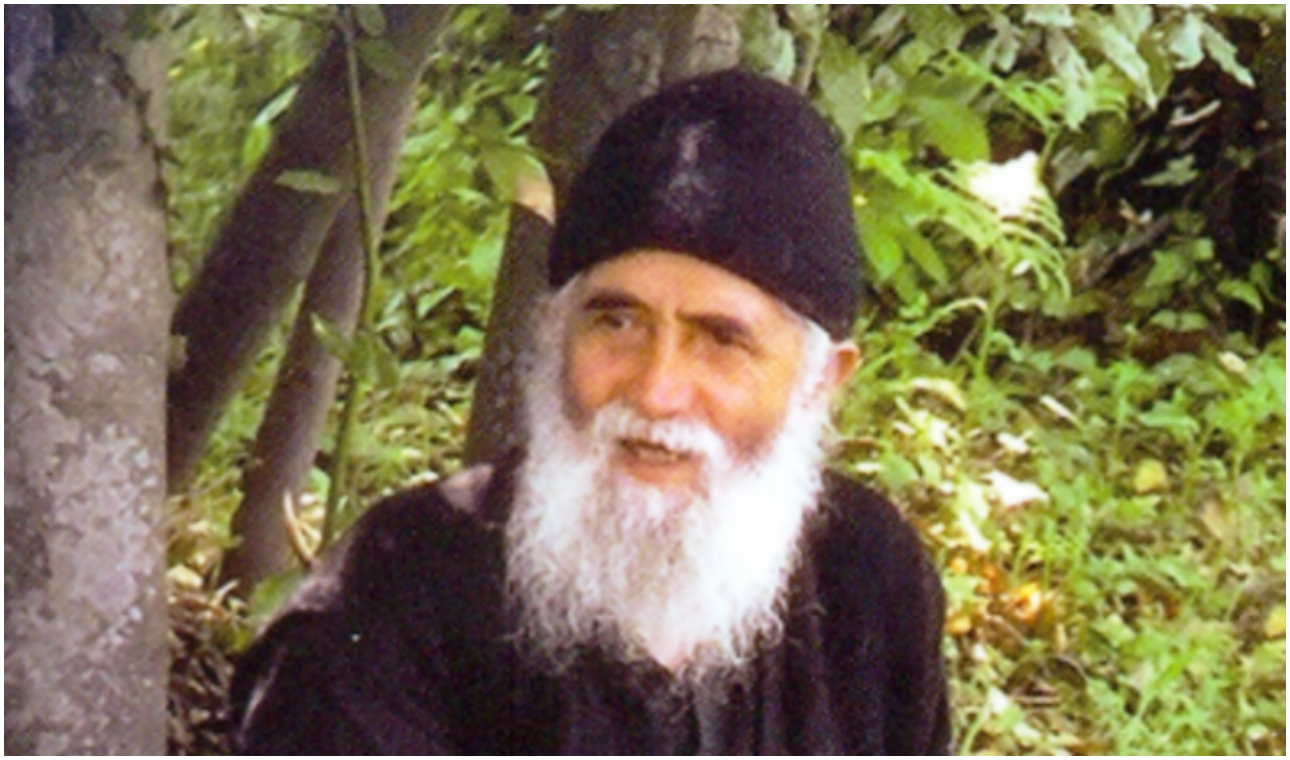

– Πώς θα νιώσουμε, Γέροντα, την προσευχή ως ανάγκη;

– Έπρεπε να είχατε πάει στον πόλεμο, για να μπορούμε να συνεννοηθούμε! Στον στρατό, εν καιρώ πολέμου, όταν ήμασταν σε συνεχή επαφή και «εν διαρκεί ακροάσει» με το Κέντρο, είχαμε περισσότερη σιγουριά. Όταν επικοινωνούσαμε κάθε δύο ώρες, νιώθαμε μία ανασφάλεια. Όταν επικοινωνούσαμε μόνο δύο φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ, τότε νιώθαμε ξεκρέμαστοι. Το ίδιο συμβαίνει και με την προσευχή. Όσο περισσότερο προσεύχεται κανείς, τόσο περισσότερη πνευματική σιγουριά νιώθει. Είναι ασφάλεια η προσευχή.

Αν βρισκόμαστε σε συνεχή επαφή και «εν διαρκεί ακροάσει» με τον Θεό, θα προλαβαίνουμε κάθε κακό. Μια φορά μέσα σε ένα λεωφορείο ήταν ένας μοναχός που προσευχόταν με κλειστά μάτια και οι άλλοι νόμιζαν ότι κοιμάται. Κάποια στιγμή ένα φορτηγό που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση χτύπησε πάνω σε μια κολόνα της ΔΕΗ και τα αυτοκίνητα που έρχονταν από το ένα και από το άλλο ρεύμα συγκρούστηκαν μεταξύ τους και έπαθαν μεγάλη ζημιά. Το λεωφορείο όμως βρέθηκε λίγα μέτρα έξω από τον δρόμο, σαν να το πήρε ένα αόρατο χέρι, και

κανένας από τους επιβάτες δεν έπαθε τίποτε. Η προσευχή του μοναχού τους έσωσε.

– Γέροντα, συχνά λαϊκοί ρωτούν πώς θα συνηθίσουν να προσεύχονται.

– Κοίταξε, παλιά, μερικοί που ξεκινούσαν για τον Μοναχισμό και είχαν σκληρό χαρακτήρα, πήγαιναν και ασκήτευαν σε απόκρημνα βράχια, μέσα σε σπηλιές, σε τάφους ειδωλολατρών ή σε κατοικητήρια δαιμόνων. Εκεί διέτρεχαν ένα σωρό κινδύνους – έτρεμαν μήπως ξεκοπεί ο βράχος, μούγκριζαν οι δαίμονες κ.λπ. –, και ο φόβος τους ανάγκαζε να φωνάζουν συνέχεια: «Χριστέ μου, Παναγία μου». Έτσι τους έμενε η καλή συνήθεια της αδιάλειπτης προσευχής. Σήμερα, με τα ξενύχτια, τα ναρκωτικά κ.λπ., πολλοί από αυτούς που οδηγούν δεν ελέγχουν τον εαυτό τους. Οπότε ξεκινάει κάποιος να πάει στην δουλειά του και δεν ξέρει αν θα γυρίσει ζωντανός στο σπίτι του ή θα βρεθεί σακατεμένος σε κανένα νοσοκομείο. Αυτό δεν τον αναγκάζει να λέει συνέχεια: «Χριστέ μου, Παναγία μου»; Αν οι λαϊκοί αξιοποιούσαν τους κινδύνους που διατρέχουν, θα μας είχαν ξεπεράσει εμάς τους μοναχούς στην προσευχή και θα απέφευγαν και τους κινδύνους.

Ήρθε κάποιος στο Καλύβι πολύ στενοχωρημένος, γιατί από απροσεξία χτύπησε με το αυτοκίνητό του ένα παιδάκι. «Είμαι ένοχος», έλεγε. «Προσευχόσουν εκείνη την ώρα;», τον ρώτησα. «Όχι», μου είπε. «Δεν είσαι τόσο ένοχος που χτύπησες το παιδί, του είπα, όσο είσαι ένοχος, επειδή δεν προσευχόσουν». Και του ανέφερα ένα άλλο περιστατικό που είχα υπ’ όψιν μου: Είχα γνωρίσει έναν υπάλληλο που είχε φθάσει σε μεγάλα μέτρα αρετής. Έλεγε την ευχή συνέχεια, και στη δουλειά του και στον δρόμο, και παντού. Η προσευχή του είχε γίνει αυτενέργητη και από τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα δοξολογίας και αγαλλιάσεως. Εκεί που εργαζόταν στο γραφείο του, έβρεχε τα χαρτιά με δάκρυα. Γι’ αυτό σκεφτόταν να φύγει από τη δουλειά του με μειωμένη σύνταξη, και ήρθε στο Καλύβι να με ρωτήσει τι να κάνει. «Μη φεύγεις, του είπα, και, όταν σε ρωτούν οι συνάδελφοί σου γιατί κλαίς, να λες: “Θυμήθηκα τον μακαρίτη τον πατέρα μου”». Μια μέρα λοιπόν, ενώ οδηγούσε, πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά του ένα παιδάκι. Το πέταξε πέρα σαν σβούρα, αλλά το παιδί δεν έπαθε τίποτε. Φύλαξε ο Θεός, γιατί εκείνη την ώρα ο άνθρωπος αυτός προσευχόταν.

Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, Λόγοι, Περί Προσευχής

ΠΗΓΗ: ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΛΕΜΕΣΟΥ